

[Niels Westerby.]

om, hvordan man skal standse inflationen? Da ventede jeg virkelig forventningsfuldt, og jeg mener, at jeg efter at have lyttet til hr. Henry Christensens tale har kunnet udlede, at han sagde tre ting.

For det første mente han, at det var pristalsreguleringen, der var årsag til, at vi havde prisstigning, at vi havde inflation. Der tror jeg nok hr. Henry Christensen må indrømme at der er noget, der hedder årsag og virkning, og dette, at pristallet stiger, er jo virkningen af, at priserne er steget. Den egentlige årsag til, at pristallet stiger, er jo, at priserne stiger; den egentlige kilde til inflation kan aldrig blive den virkning, der udløses af pristallet. Hvis priserne er i ro, stiger pristallet ikke og lønningerne heller ikke. Jeg vil indrømme, at pristalsreguleringen kan forstærke en tendens til prisstigning eller til inflation, men det kan aldrig blive den egentlige kilde. Det er kun noget, der kan skubbe sådan på, at bølgen går noget længere, end den ellers ville gøre; men det kan aldrig blive den egentlige årsag.

Jeg må også sige, jeg blev forundret, da jeg hørte, at hr. Henry Christensen mente, at en anden ting, man skulle tage op, var administrationen; den skulle begrænses, det skulle man se alvorligt på. Det er naturligvis rigtigt, det skal man gøre, men der sidder jo dog et råd, et administrationsråd, der gør sig anstrengelser på dette område i øjeblikket. Og med de tidsfrister, som er indeholdt i det forslag til folketingsbeslutning, som er kommet fra venstre, kan det jo ikke betyde, at man virkelig mener, at regeringen kan komme med et gennemtænkt og realistisk forslag til begrænsning af administrationen. Hvis nu det Erik Ib Schmidtske udvalg kan komme med en betænkning engang i slutningen af april, skulle regeringen altså i løbet af 14 dage komme med den vidtgående administrationsreform, som kunne spare ikke bare millionbeløb, men snese af millioner. I løbet af 14 dage! Hvis regeringen ville prøve på det, tror jeg nok, man ville råbe Madsen-Mygdal efter den.

Dernæst må jeg sige til det ærede medlem hr. Henry Christensen i anledning af hans betragtninger over indkomspolitikken som det primære, det, der skulle klare infla-

tionen, at det tror jeg ikke nogen sinde nogen vil komme til at opleve her i det høje ting eller her i landet. Jeg tror, at man før eller siden fra alle sider må komme til at erkende, at hovedårsagen til inflationen er et for stort efterspørgselspres. Det er simpelt hen det store efterspørgselspres, der fremkalder inflationen. Når der er for stor efterspørgsel efter varer, stiger disse varer i pris, og derved stiger priserne som helhed. Når der er en for stor efterspørgsel efter arbejdskraft til at fremstille disse varer, stiger prisen på arbejde, så stiger lønningerne. Så stiger både priser og lønninger, som vi alle sammen kender det.

Hovedårsagen til, at vi har prisstigninger eller inflation her i landet, er det store efterspørgselspres, og hvis man tror, at man kan klare problemerne ved indkomstpolitiske foranstaltninger, når der er et meget stort efterspørgselspres, tager man meget fejl. Det vil bogstavelig talt blive fromme bønner, ikke andet end fromme bønner, men ingen realiteter, og jeg troede, at politik burde have noget med realpolitik at gøre og ikke være tom tale. Man må erkende, at efterspørgselspresset er det afgørende, og at man via indkomstpolitikken kun kan foretage mindre reguleringer eller vise tilbageholdenhed med hensyn til pris- og lønstigninger. Det store læs vil indkomstpolitikken aldrig nogen sinde kunne komme til at trække. Det er efterspørgselspresset, der er det afgørende.

Så vil jeg gerne stille et par spørgsmål til venstre, for det er jo egentlig meget interessant, at man nu her mener, at regeringen skal komme med en inflationsplan 14 dage efter, at et udvalg er kommet med en betænkning. For man ved jo ikke noget om, hvad dette udvalg vil komme til af resultater. Det må jo være ret afgørende, når man skal tage stilling til, hvad man skal gøre. Det må man vel nok sige, når man nu i fællesskab har nedsat dette udvalg. Og så er det, jeg spørger mig selv: hvis nu dette udvalg ligesom OECD — og OECD er jo en højt anerkendt og højt anset international organisation — kommer til det resultat, at man vil foreslå, at man skal gennemføre kildeskat her i landet — jeg ved ikke, om udvalget vil gøre det, men lad os nu tænke os det — vil så venstre gå ind i